

SLADKÝ ŽIVOT

Julianne Howellsová
Na nevěstu
nevhodná!

JULIEANNE HOWELLOVÁ

NA NEVĚSTU
NEVHODNÁ!

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

není asi příliš objevené říci, že se život skládá z okamžiků. Takových těch chviliek, kdy se stane něco, co všechno změní... a nic už potom není stejné.

Třeba když se té studené noci na Stefanově prahu objeví tajemná houslistka (Koncert pro dva), nebo když si Lily uvědomí, že Smutný princ celou dobu věděl, že se ukryvá v jeho šatně (Na nevěstu nevhodná!)... A to už vůbec nemluvím o tom šoku, když Ross uvidí tříletého chlapce, který vypadá úplně stejně jako on sám v jeho věku, přitom ale ví, že děti nemůže mít (Buď táta... nebo nic!)

Navnadil jsem Vás? Tak to jsem rád. Asi Vám nezbude než se podívat na více z knih, jež Vám tento měsíc nabízím, než jenom na tu, kterou právě držíte v rukou!

Ale zpátky k té úvaze o okamžicích, které všechno změní. Mohou to být okamžiky těžké – dozvídáte se o bolestech, problémech a strastech blízkých, nebo snad dokonce sama prožíváte ne nejlepší dny – bohužel to k životu patří. Ale jsou i okamžiky plné štěstí, kdy jsou barvy jakoby zářivější, slunce hřejivější a vzduch voňavější. A na takové se potom vzpomíná mnohem lépe.

Ať je jich co nejvíce!

S láskou

Váš Harlequin

Julianne Howellsová

**NA NEVĚSTU
NEVHODNÁ!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Desert Prince's Defiant Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Julieanne Howells
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9063-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9064-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9065-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Přijímací pokoje honosného sídla v Surrey byly napěchované mocnými dobráky. Nenašel by se mezi nimi jediný, který by pozvánku na tuto charitativní akci odmítl. Za tučný příspěvek stál už samotný pobyt v jedné místnosti s mužem, který ji pořádal: až bolestně přitažlivým Smutným princem.

Oficiálně šlo o Jeho královské Veličenstvo, korunního prince Chalída bin Basáma al Azíra, ale pokud jste ho neoslovovali přímo, kdo by se oficiálním titulem zdržoval? Novináři jistě ne. Ti měli raději jeho britký přídomek – až příliš se jim hodil do krámu.

„Jistěže ano,“ prohlásila jedna z nich, autorka sloupků ze společnosti, stojící v centru pozornosti hloučku hostů. „Vybavíte si snad jedinou fotku, na které by se princ usmíval?“

Její manžel vedle ní zavrtěl hlavou. „Ani jednu. Vždycky vypadá tak melancholicky, chudák.“

„Chudák? Nabhán možná je pouštní království, ale nejdřív tam měli ropu, a teď i to finanční centrum. Ten chlap je bohatý jako Krézus. A to je mu kolik? Dvaatřicet? Na vrcholku sil, se světem u nohou. Tak jakýpak chudák?“

„Nejspíš máš pravdu,“ připustil její manžel a sebral procházejícímu číšníkovi sklenku šampaňského. „Ale kdy si udělá volno, aby si to užil?“

Bylo tomu již sedm let, co si nemoc vynutila králův odchod z veřejného života. Místo prince a vladaře

zaujal jeho jediný syn, který se od té doby podle všech zpráv nezastavil.

„Kdyby jeho starší bratr tu nehodu přežil, všechno mohlo být jinak,“ zabručel manžel zasmušile do skleňičky. „Ale překvapilo někoho, že špatně skončil? Vždycky byl příliš lehkomyšlný.“

V malé skupince se ozvalo souhlasné mumlání.

„*Je to strašné, takhle ztratit bratra.*“

„*Žádný div, že princ vypadá tak utrápeně.*“

Sloupkařka vycítila, že se jejich pozornost přesouvá, a nahlas se zeptala: „Ale slyšeli už jste ty fámy? Podle všeho si chce vybrat ženu.“

Ozvalo se kolektivní „Aách...“ a všechny oči se zase obrátily k ní.

„Palác to samozřejmě popřel, ale kdo by jim věřil? Když už je půl roku nápadně sám.“ Významně se rozhlédla po svém obecenstvu. „Připravuje si půdu pro nevěstu...“ A majíc před očima kostru zítřejšího článku, mnohem šfavnatějšího než tahle nudná nadace, sloupkařka dodala: „A všimli jste si, jak se v jedenáct rychle vypařil? Třeba už mu sem tu holku přivezli.“

Položila si ruku na poprsí a procítěně se zahleděla do dálky.

„Mohli bychom vyprávět, že jsme tu byli onoho večera, kdy Smutný princ požádal svou budoucí princeznu o ruku. Představte si tu romantiku.“

„Romantiku?“ odfrkl si její manžel, čímž kouzlo okamžiku docela pokazil a vysloužil si ženin ošklivý pohled. „Na to ať ta holka klidně zapomene. S ním může mluvit o štěstí, když se na ni vůbec usměje.“

Princův úsměv však nebyl nejnaléhavější starostí mladé ženy, která se uvnitř domu vskutku skrývala. A žádná romantika ve vzduchu také nevisela.

V tuto chvíli byl ale Smutný princ ve svém apartmá a svlékal se. K obveselování nějaké šťastné dívky měl daleko. Ve skutečnosti byl sám.

To Lily Marchantová věděla jistě. Přestože nebyla ani jeho budoucí nevěstou, ani jeho novou přítelkyní a na seznamu hostů chyběla. A prince až do dnešního večera víc než deset let neviděla.

Věděla to, protože ze své skrýše za dveřmi jeho šatny měla prvotřídní výhled. Nic jiného ji v tom spěchu jako úkryt nenapadlo.

Princ si již svlékl dokonalý smoking. Povinný motýlek visel rozvázaný na límečku nažehlené bílé košile. Prsty teď zamířily ke knoflíčkům a odhalovaly dráždivý záblesk snědé hrudi.

Lily věděla, že by se slušelo odvrátit pohled – ten chlap koneckonců netušil, že ho někdo sleduje. Jenže to byl princ Chalíd al Azír. Ten, co vypadá jako filmová hvězda. A než dospěla a pochopila, jaký je to nesmysl, i těžiště všech jejích romantických nadějí a snů.

Olivovou pleť a havraní vlasy zdědil po nabhánském otci. Po anglické matce měl neskutečně vysoké lícní kosti a světle šedé oči. Smyslná ústa a povýšený pohled patřily jen jemu. Prostě vypadal úžasně.

Dokonce i oblečený.

Lily se přikradla k pootevřeným dveřím.

Na nočním stolku hlučně přistály zlaté hodinky, následované diamantovými manžetovými knoflíčky. Obojí mělo nejspíš cenu královského výkupného. Rozhodně to stálo tolik, že na to Lily ani její bratr nemohli pomyslet ve snu.

Když si Lily připomněla, proč je tady, ústa jí ztvrdla.

Byla tu kvůli tomu, co se z prince stalo. Bezohledný člověk bez srdce.

Tedy alespoň natolik, aby opustil svého nejlepšího přítele, zrovna když ten potřeboval jeho podporu nejvíce. Což znamenalo, že se Nate musel s prosbou o pomoc obrátit na ni.

Lily se při vzpomínce na ranní telefonát znovu zachvěla.

„Jsem v průšvihů, sestřičko, a tys jediná, komu můžu věřit.“

Nevlastní sestřičko, mohla by ho opravit, jenže to nebylo podstatné. Jinou rodinu kromě něj neměla – tedy alespoň takovou, která by se k ní hlásila.

Její velký a krásný bratr, ze kterého všechny její kamarádky padaly do mdlob. Jenže pro ni to byl prostě Nate, její záchranný kruh, jediný člověk, u kterého kdy byla na prvním místě.

Ať už to znamenalo zavrhnout svoje plány a vzít ji na nákupy před jejím prvním dospěláckým večírkem, nebo ji vyzvednout po školním plesu či si zpřeházet diář, aby mohl přijít do školy na sportovní odpoledne nebo na předávání cen. Jediný dospělý, který to pro ni kdy udělal.

Nate byl její hrdina. Ať se stane cokoli, Lily mu pomůže.

„Ztratily se nám nějaké prachy z účtu a Chalíd si myslí, že za to můžu já,“ řekl jí.

Ti dva se kamarádili od školy. Nate teď pro Chalída dokonce pracoval jako ředitel nadace, v jejíž prospěch se dnešní večírek konal. Jak jen mohl Chalíd něčemu takovému uvěřit?

Na skutečného padoucha se Lily dívala škvírou ve dveřích. Ale pak se sněhobílá košile svezla z dokonale vysochaných zad.

A ze šatny rázem zmizel téměř veškerý vzduch.

Na fotkách ho už viděla. Kdo také ne? Patřil k těm nejfotografovanějším a nejfotogeničtějším mužům na této planetě. A dokonce ho viděla zblízka. Dvakrát.

Nic z toho ale holku nepřipraví na pohled na chlapa, jakým se stal. Přestože stopy mladíka, kterého kdysi znávala, ještě nezmizely, vyzařovala z polonahého Adonise síla a sebevědomí.

Když přecházel místnost, sledovala ho Lily pohledem a divže se nezřítila do řádky úhledně srovnaných obleků. Jedno ramínko zavržalo.

Princ se zastavil.

Hned vedle malého stolku ve výklenku u okna. Na kterém teď ležel notebook jejího bratra.

Jenže když do apartmá vstoupila, byla tam jen *prázdna* deska.

Lily se kousla do prstu. Proč jen si ten zatracený notebook nevzala s sebou?

Horečně vzpomínala na Nateovu radu pro případ, že by došlo k nejhoršímu.

„*Improvizuj.*“

„*A jak přesně?*“ chtěla vědět.

„*To netuším... Breč, vydej se mu na milost nebo...*“

Lily čekala na něco užitečného.

„*Se nenech chytit.*“

Nenech se chytit? Když Chalíd stojí přímo u důka-
zu, že je tu vetřelec?

Jenže Chalíd přešel dlouhým prstem po notebooku, otočil se a zmizel v koupelně naproti Lilyinu úkrytu.

Ta si dlouze oddechla. Ještě pořád měla šanci od-
sud zmizet. Princ měl jiné starosti. Z koupelny se ozvala tekoucí sprcha.

Nate potřeboval, aby jeho notebook získala. Chtěl si ověřit výběr těch peněz. Říkal, že má jisté pode-
zření, ale více jí prozradit nemohl. Zatím ještě ne.
Neměl pocit, že je to bezpečné. Chalíd měl notebook
u sebe, a Lily bude mít největší šanci ho získat, pokud
se zúčastní charitativní akce, kterou Chalíd pořádá.

Na seznamu hostů byla i Penny, Nateova sekre-
tářka, která však onemocněla. „*Můžeš se vydávat za
ni. Když budeme mít štěstí, nikdo si to neověří.*“

A tak Lily vyhrabala své jediné slušné šaty, hodinu
sem jela z Londýna vlakem a dvacet minut taxíkem,
přičemž si nervózně nacvičovala přesvědčivou his-
torku, kterou nakonec vůbec nepotřebovala. Pustili
ji dovnitř po té nejpovrchnější možné kontrole.

Ukázalo se však, že vstup do soukromé části domu
je mnohem obtížnější.

Chvíli korzovala v přízemí a pak se nenápadně přitočila k hlavnímu schodišti. Ovšem jen aby ji zastavila zdvořilá, leč naprosto neúprosná ochranka v obleku.

Potřebovala plán B.

Řada francouzských oken byla dokořán a pouštěla chladnější vzduch dovnitř a přehřáté návštěvníky večírku zase ven. Lily za nimi vyšla na terasu, kde šťastnou náhodou objevila alternativní cestu do patra.

Nebylo to snadné, ale nakonec se do princových soukromých komnat dostala. A Nateův notebook ležel na psacím stole, přímo na očích.

Lily ho přemístila na stolek u okna, a protože skládací tašku, kterou si na něj přinesla, někde ztratila, začala hledat něco, v čem by počítač odnesla, když tu zaslechla na chodbě hlasy.

Měla sotva čas doběhnout do šatny a zavřít za sebou dveře, než princ vešel do svého apartmá.

A teď tu byla, obklopena řadami drahého oblečení, a přemýšlela, jak odsud vyklouznout, aniž by si jí někdo všiml.

Když na nočním stolku zatrylkoval telefon, divže nevyskočila až do stropu.

Chalíd se znovu objevil s ručníkem uvázaným nízko kolem pasu. Hovor přijal a za řeči se podíval přímo na její úkryt. Lily uskočila dozadu. Loktem narazila do řady bot, čímž dvě z nich vymrštila do vzduchu. Chytila je dříve, než narazily do dveří.

Chalíd odložil sluchátko.

„Vypadá to, že jsme se ocitli v patové situaci.“

Jeho hlas zněl jako hluboké a syté dunění. Lily si ho pamatovala: tu dokonalou angličtinu s přesnou výslovností vyšší společenské třídy. Co si však nevybavovala, bylo zvláštní mravenčení kolem páteře.

A s kým to vlastně Chalíd mluví?

Zamžourala škvírami ve dveřích. Je snad někdo v předpokojí?

„Čeká na mě auto a musím se obléct. Takže buď budu předstírat, že nevím, že tam jste, a riskovat nějakou scénou, až ty dveře otevřu, nebo vyjdete ven a oba nás toho ušetříte.“

Lily polily horko i zima zároveň.

Věděl, že je tady.

Princ se na šatnu upřeně zadíval a pak k ní s unaveným povzdechem vykročil. Dveře se rozlétly a on tu stál a hleděl přímo na ni: vyšší, mohutnější a mnohem svlečenější, než jak se jevil z bezpečí skrýše.

„Slečno Marchantová, jaké milé překvapení.“ Jeho ledový tón naznačoval pravý opak. „Prosím, připojte se ke mně.“

Ani se nepokusil uhnout, takže se mu nosem divže neotřela o nahou hrud', když ze stínů vyklouzla do ložnice.

Zamžikala v jasném světle a zvedla oči ke Smutnému princovi. V tuto chvíli nijak zvlášť smutně nepůsobil.

Pokud bylo kdy potřeba umění improvizovat, pak...

„Ahoj, Chalíde,“ pozdravila vesele. „Takhle už se scházet nemůžeme.“

Svraštil obočí. „Žádnou podobnost nevidím. Pokud si vzpomínám, minule ses schovávala ve svojí šatně a já se ti do pokoje nevloupal.“

Sáhl po botách, které dosud svírala.

„A taky jsem ti nic neukradl. Na co je máš?“ Hodil boty na postel. „Jako suvenýr?“

„Moc se omlouvám, je mi jasné, že tu nemám co pohledávat, ale ztratila jsem se, když jsem hledala... dámy, no.“

Jedno ebenové obočí se zvedlo, ale krásná tvář ani na okamžik nezměkla.

„Vážně jsem se sem dostala omylem, a když jsem tě venku zaslechla, bohužel jsem zpanikařila a schovala se.“

„Vážně?“ Neúprosný pohled nezakolísal. „Ztratila

ses, ale zeptat se na cestu ochranky na chodbě tě ne-
napadlo?“

„Ochranky?“ Lily polkla a střelila pohledem ke dveřím apartmá. Představila si, jak za nimi čeká onen strach nahánějící muž, který ji zastavil u schodiště.

„Ano. Mezi touhle a veřejně přístupnou částí mají několik stanovišť.“

Stále byl znepokojivě blízko. Lily fascinovaně pozorovala kapku, která skanula z vlasů a teď klikatě stékala po svalnatém těle.

Násilím pohled odtrhla. „Kdybych je potkala, určitě bych věděla, že sem nemám chodit.“

„A kdyby oni potkali tebe, buď si jistá, že by tě sem nepustili.“

„Jenže já nikoho nepotkala. Třeba se vytratili, aby si... přepudrovali nosíky nebo tak něco, ne?“

Uštědřil jí pohled, který nevyjadřoval nic než pohrdání. „Všichni jsou to bývalí příslušníci speciálních jednotek. Pochybuju, že by si někdy v životě něco pudrovali.“

Tomu Lily sice nevěřila, ale měla za to, že bude moudré nic neříkat.

Arkticky šedé oči se do ní zabodávaly. „Takže sem ses dostala omylem. Ale tak mi, prosím tě, vysvětli, co jsi v mém domě vůbec dělala?“

Opět nad ní čněl – svou výškou se mu nemohla vůbec rovnat.

„Samozřejmě kvůli té dobročinné akci.“ Trochou pohrdání prosytila i svůj vlastní hlas. „Co bych tu asi jinak dělala?“

Založil si ruce na široké hrudi. Určitě hodně posiloval.

„Na seznamu hostů jsi nebyla a večírek byl jen pro zvané,“ upozornil.

Na tohle byla Lily připravena. „Měla přijít kamarádka, ale je nemocná. Dala mi lístek. Věděla, že bych šla ráda.“

„Aha. Tebe ta věc nějak zajímá?“

„No ovšem,“ lhala Lily. „Je to hrozně důležité a moc mi to leží na srdci.“

„Ohrožená flóra a fauna nabhánských mokřadů?“ Nevěřicně se na ni podíval. „A jak dlouho už naši nadaci podporuješ?“

„Já nevím,“ mávla rukou, „už celou věčnost.“

„Slečno Marchantová, tato nadace oficiálně zahájila svoji činnost dnes večer.“

Otevřela ústa k odpovědi, ale nic rozumného ji nenapadlo. Kromě nadávek, jimiž by navzdory jejich ohroženému stavu veškerou zvířenu a rostlinstvo nabhánských mokřadů počastovala.

„Asi jsem si to spletla s něčím jiným.“

„Očividně.“

Zjevně bylo načase, aby odsud vypadla.

„No, moc ráda jsem s tebou pokecala, ale vážně už bych měla běžet.“

Nahou paži jí sevřely silné prsty. „To si nemyslím.“

Odvedl ji do obývací části apartmá. Při jiné příležitosti by možná obdivovala její vkusné zařízení, ale v tuto chvíli dokázala strávit jen šokující žár jeho doteku a jeho ničivý vliv na její schopnost chůze.

„Sedni si,“ přikázal a strčil ji na pohovku.

Zvedl dálkové ovládání televize stojící v rohu místnosti. Projížděl kanály, dokud se na obrazovce neobjevily záběry bezpečnostní kamery. Záznam ukazoval vnitřek domu, balkon u princovy ložnice i břečťanem porostlou stěnu pod ním.

Posadil se na psací stůl. Lily se snažila nezápat na těch pár dalších centimetrů svalnatého stehna, které se objevily, když se mu povytáhl ručník.

„Takže si to pojďme vyjasnit. Ty tvrdíš, že tu jsi coby dlouholetý podporovatel nadace, která dnes vznikla. Najdu tě, jak se schováváš v mém soukromém apartmá, kam ses dostala omylem, jak tvrdíš.“

Lily přisvědčila: „No jasně. To už jsem ti vysvětlila.“

„Tak mi laskavě vysvětli tohle,“ stiskl tlačítko na ovladači.

Na obrazovce se objevila ženská postava, kradoucí se podél paty zdi. Podívala se nahoru na balkon, vyzula si sandály a jejich řemínky skousla mezi zuby. Skládací tašku si nacpala do záňadří a potom – to už se Lily ošívala – si vyhrnula lem šatů a zastrčila si ho do kalhotek. Postavička sevřela břechtan a začala šplhat.

Chalíd si nesouhlasně odfrkl a Lily odvrátila pohled. Co bude dál, už věděla.

Lezkyně v půli cesty nahoru zakolísala, a jak se zhoupla a snažila se znovu chytit, sandály jí vyklouzly ze zubů a spadly dolů do záhonu růží.

Lily pokrčila holé prsty u nohou, aby je nebylo vidět.

Žena konečně dorazila k balkonu a ztěžka se přehoupla přes zábradlí. Chňapla po tašce, která jí vyklouzla ze záňadří a připojila se k botám. A nejhorší ze všeho bylo, že se jí uvolnil lem šatů, zachytil se o zábradlí a vytáhl se výš, čímž v nestoudném detailu odhalil celý krajkou pokrytý zadek.

Lily sklouzla prsty po výmluvné trhlině na okraji šatů. „Ta je ale komická,“ prohodila. „To je nějaká fanyňka?“

„To budeš vážně předstírat, že to nejsi ty?“

Pochybovala, že kdyby se rozbřečela nebo se mu vydala na milost, bylo by to něco platné. Nezbyvalo než blufovat.

„Myslíš, že bych dokázala šplhat jako...?“

„Tak dost!“

Ovladač s rachotem dopadl na psací stůl a Lily nadskočila. „Poskytl jsem ti příležitost být ke mně upřímná, ale zdá se, že jsi odhodlaná v téhle frašce pokračovat. A na to nemám čas. Takže tady jsou tvé možnosti. Ta první – zavoláme policii a necháme ji, ať tomu přijde na kloub sama.“

Lily polkla. „A ta druhá?“

„Půjdeme civilizovanější cestou. Musím pracovně do hlavního města. Dobrovolně pojeděš se mnou. Znovu zvážíš svou situaci. A pokud jsi rozumná, odpovíš mi pak na pár otázek ohledně tvého nevlastního bratra.“

Všechno teď bylo lepší než se nechat zatknout.

„Poslední vlak domů už mi stejně ujel, takže zpáteční odvoz by se hodil,“ řekla. „Beru druhou možnost.“

Tváří mu přelétl zvláštní, bezmála vítězoslavný výraz. „Konečně se chováš trochu rozumně.“

Přivolal někoho, kdo čekal před apartmá.

Vstoupil muž. Na sobě měl kvalitně ušitý černý oblek, ale mohutná postava a ostražitě oči patřily někomu mnohem tvrdšímu. Působil spolehlivě, nebo děsivě, podle toho, jak jste se na něj dívali, a Lily došlo, že jeho tvář zná.

„Zdravím, Raísi,“ oslovila Chalídova osobního strážce. Stejněho muže, který chránil mladičkému muži i před lety.

Muž ji pozdravil úklonou hlavy.

„Slečna Marchantová jede s námi,“ oznámil Chalíd. „Odveď ji do auta. Za pět minut jsem tam.“

Pokud Raíse jeho prohlášení překvapilo, nedal to najevo. Jednoduše počkal, až se Lily zvedne, a zdvořile ustoupil, aby ji nechal vyjít z apartmá.

U soukromého bočního vchodu čekalo auto. Jeho zadní dveře jí dokořán otevřel člen ochranky, se kterým se již střetla. Dveře se s těžkým žuchnutím zavřely a uvěznily ji uvnitř. Působilo to tak hrozivě, že Lily si pás zapnula až na třetí neohrabaný pokus.

Za několik minut si k ní přisedl Chalíd. V šedém obleku a modré košili působil vyrovnaně a až absurdně mu to slušelo. Spolu s ním přišel i závan citrusů a koření.

Lily vzápětí pocítila v podbřišku záchvěv podivného